

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1141

26.01.2025 (136)

De opvoeding van een boosaardig genie

door Gerhard Lauck

Deel 7

Cellen en netwerken

Om veiligheidsredenen hielden we ons strikt aan het celsysteem.

Een eenzame celleider, Armin, vond echter een manier om dit te omzeilen. Hij nam deel aan een fakkeltocht georganiseerd door de jongerentak van de NPD. Er waren ongeveer 150 deelnemers. Hij riep: *AO naar achteren!* (NSDAP/AO, of gewoon AO, zijn de afkortingen voor de zeer lange Duitse naam van onze organisatie).

Hij ontdekte dat onze mensen een derde van de hele demonstratie uitmaakten! Er werden contacten gelegd. Zeer succesvolle grootschalige campagnes waren het gevolg.

Meerdere teams verzadigden zelfs straten in het centrum van grote steden met honderden van onze posters in één nacht. Uitkijkposten met walkietalkies werden aan de uiteinden van een straat geplaatst. Twee teams werkten aan beide kanten van de straat. De volgende ochtend was er altijd een groot tumult.

Soms werd er een arrestatie verricht. Het regime riep de overwinning uit. Maar een paar weken later herhaalde het spektakel zich.

Dit ging een hele tijd zo door. Maar uiteindelijk eindigde alles zoals het moest eindigen.

Toch was het resultaat op lange termijn het bestaan van zowel kleine cellen in de traditionele zin als grotere "celnetwerken". Eerstgenoemde hadden een defensief voordeel en laatstgenoemde een offensief voordeel.

Komedie van de fouten

Ik was de projectleider.

De opdracht was om voorraden door meerdere neutrale landen te vervoeren naar de eindbestemming in een vijandig land.

Verschillende teams waren actief betrokken. Over het algemeen sprak team A taal A, team B taal B en team C taal C.

Als ik *geluk had*, ontdekten teams in *direct contact* met elkaar al snel een gemeenschappelijke taal die door ten minste één lid van elk team werd begrepen.

Als ik *geen geluk had*, moest ik als verbindingspersoon en tolk dienen.

Dit was een van de keren dat ik *geen geluk had*.

In dit geval kunnen we gerust zeggen: *We hebben hier te maken met een gebrek aan communicatie.*

Team A stelt een vraag.

Ik vertaal.

Team B beantwoordt de vraag.

Ik vertaal.

Team A verwerpt het antwoord.

Ik vertaal.

Team B houdt vol dat het antwoord juist is.

Ik vertaal.

Team A zegt dat het antwoord *duidelijk* fout is om die en die reden.

Ik vertaal. Maar ik vraag ook *waarom* het antwoord juist is.

Team B legt uit dat het antwoord *duidelijk* juist is om die en die reden.

Stop!

Ik begrijp meteen het probleem: *mentaliteit!* Ik heb meer dan genoeg ervaring om beide mentaliteiten te begrijpen en precies te begrijpen wat hier gebeurt. - Dus leg ik alles uit aan beide teams. Beiden luisteren naar mijn uitleg en knikken instemmend. Ja, nu is alles duidelijk.

Wat gebeurt er nu?

We gaan terug naar de allereerste stap!!!

Waarom?

Het zinkt gewoon niet in het hoofd van Team A!

Voor hen is het eenvoudigweg ondenkbaar dat het juiste antwoord inderdaad juist is. Stel je voor dat iemand je vertelt dat $1+1 = 2$ GEEN universele waarheid is. "Misschien $1+1 = 2$ in de VS, maar $1+1 = 3$ in Europa $1+1 = 4$ in Azië." - *Duidelijk fout, zeg je! Maar ben je daar absoluut zeker van?*

Eigenlijk is $1+1 = 2$ NIET altijd juist! Wat als het getallenstelsel *niet* gebaseerd is op *tien*! In een getallenstelsel gebaseerd op 2, bijvoorbeeld, is $1+1 = 10$!

Hier is nog een voorbeeld: "Ja = ja en nee = nee." Maar is dat zo? Later ontdekte ik dat "ja" in Azië niet altijd "ja" betekent in de Westerse betekenis. Het kan *drie verschillende betekenissen hebben*: Ten eerste, ja in de zin van gewoon *beleefd* zijn. Ten tweede "ja" in de zin van "ja, ik begrijp wat je bedoelt". Ten derde, "ja" in de zin van "ja, ik ben het met je eens!".

Maar ons verhaal gaat verder.

Onderweg door meerdere neutrale landen zie ik een verdacht stel mannen. Later zie ik dat iemand een langeafstandsfoto van ons maakt terwijl hij knielt naast onze auto op de parkeerplaats.

Het moment van de waarheid komt, wanneer we eindelijk de cruciale grens naar het vijandige land bereiken. We komen erdoor!

Er is echter nog steeds een kans dat we werden doorgelaten om onze collega's te identificeren.

De lading wordt naar een andere opslagplaats gebracht. Ik neem een klein deel mee.

Financiële beperkingen dwingen me later om grotere risico's te nemen dan normaal. Ik ben gearresteerd met mijn deel van de lading. Het is groot genoeg om voor veel opschudding te zorgen, maar niet genoeg om ons veel pijn te doen.

Ik zie het bovengenoemde verdachte paar op het politiebureau. Een van hen vertelt me dat ons volgen "kinderspel" was geweest. Ik vrees voor het ergste.

Maar we hebben geluk. Ik ben de enige die gearresteerd is.

Natuurlijk doorzoekt de politie de huizen en kantoren van de anderen, maar ze vinden niets. Mijn mensen worden niet eens in hechtenis genomen!

Misschien was het surveillance team ons kwijt. Misschien werden ze gewoon lui en dachten ze dat ze de voorraden wel in beslag zouden nemen en de arrestaties wel zouden doen tijdens latere invallen... *Hun fouten* compenseerden *onze fouten*!

Het eindresultaat is dat één man, namelijk ik, een paar maanden in de gevangenis doorbrengt en dat een acceptabel deel van de voorraden verloren gaat. Het grootste deel van de voorraden ontsnapt en wordt uitstekend gebruikt. We winnen deze ronde. [Zie *Hotel Eén*, *Hotel Twee* en *Justitiële Spelshow #1*.].

Zelfs de korte tijd in de gevangenis is de moeite waard. Het is leerzaam. Veel later wantrouwen we elke hardcore activistenleider voor de lange termijn *die geen* gevangenisstraf achter de rug heeft.

Ik herinner me één geval in het bijzonder (Ewald) waar dit waar bleek te zijn.

Maar ik heb nog steeds geluk. Vroeger werden we nog steeds niet zo serieus genomen. Gevangenisstraffen duren meestal maanden. Later, als we wel serieus worden genomen, worden het jaren. De toekomstige dominante figuur in de

"juridische arm van de beweging", Michael Kühnen, heeft de helft van zijn volwassen leven in de gevangenis doorgebracht, alleen voor gedachtemisdaden!

Een kameraad met de naam Kurt zei het zo: *Een man zonder gevangenis is als een man zonder littekens!*

Mijn eerste gevangenschap

Het eerste door de staat gerunde luxe hotel was streng, maar sympathiek. Ik mocht een klein verzetsspandoek uit Zuid-Amerika aan mijn muur hangen en verzetsliteratuur in mijn kamer bewaren. Het hotelpersoneel kwam vaak langs voor een vriendelijk praatje.

Ik herinner me de allereerste keer dat een piccolo me naar mijn nieuwe thuis bracht. Hij gaf me een verbaasde blik en zei: *Je hoort hier niet?*

Toen ik het begon uit te leggen, onderbrak hij me: *Ja, ik weet nog dat ik over je in de krant had gelezen!* Het hele personeel behandelde me als een geëerde gast. Ik had hier duidelijk veel fans.

Op een avond stond ik op mijn tafel naast het raam. Ik wilde de sterren zien. Een begeleider kwam mijn kamer binnen en vroeg wat ik aan het doen was. Ik vertelde het hem. Terwijl hij het raam inspecteerde, liep ik naar de deur. Omdat ik van plezier hield, overwoog ik om naar buiten te gaan, de deur dicht te doen en hem op te sluiten in mijn kamer! Gewoon als grapje. Maar ik besloot het niet te doen. Het is geen goed idee om de ingehuurde hulp af te schrikken.

Op een keer gaf een bezoeker me stiekem een strookje papier. Ik had dit niet verwacht en liet het op de grond vallen. Dit was onhandig. Wat moesten we doen? Gelukkig deed de hotelmedewerker die het bezoek begeleidde het onverwachte. In plaats van het te pakken en ons te berispen, raapte hij het gewoon op en gaf het aan mij!

Ik heb mijn vakantie goed gebruikt. Ik schreef een boekje waarin ik de basisconcepten achter de NSDAP/AO beschreef. Het was getiteld *Die NSDAP/AO: Strategie, Propaganda und Organisation*. (De NSDAP/AO: Strategie, Propaganda en Organisatie. Er is nooit een Engelse editie verschenen. Later publiceerden we echter zowel Engelse als Duitse edities van een ander boekje getiteld *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fights Goes On!*)

Het tweede hotel was anders. Alles werd in beslag genomen. Maar ik kreeg het terug toen ik uitcheckte.

Ironisch genoeg, hoewel het management duidelijk niet sympathiek was, waren de regels voor gasten over het algemeen veel minder streng dan in het eerste hotel.

Het had bijvoorbeeld een soort "lobby". Eigenlijk een gemeenschapsruimte met

een televisie. Wij gasten bleven daar een paar uur per dag om televisie te kijken, te kaarten of gewoon wat te kletsen.

De eerste keer dat ik er was, kwam een van de medewerkers binnen en gaf me een stapel brieven.

Verward vroeg een van de andere gasten: *Waarom heb je hem ALLE post gegeven?*

Het antwoord: *Dat heb ik niet gedaan, dat is allemaal ZIJN!"*

In het begin was ik op mezelf.

Op een dag keek een van de kaarters aan een andere tafel naar me en vroeg terloops: *Moord?*

Ik glimlachte, schudde mijn hoofd en zei *Nee!*

Een andere keer was er een gevangenisfilm op televisie. Een van de gasten merkte op dat dit niet gepast leek onder de omstandigheden. De anderen waren het ermee eens. Iemand veranderde het kanaal.

Tegen alle verwachtingen in

Enkele maanden na mijn vrijlating coördineer ik een soortgelijk project. Deze keer is de tegenstander klaar voor ons. Maar wij zijn ook goed voorbereid.

Ik ontmoet de teamleider, Uwe, in een neutraal land, Denemarken, vlakbij de grens met het vijandige doeland, Duitsland. Hij vertelt me dat er massale bewaking is.

Ik stap bij hem in de auto en we rijden naar de grensovergang. Een paar meter voordat we bij de poort zijn, draait hij zich om en racet weg van de grensovergang. Als we om ons heen kijken, zien we een half dozijn ongemarkeerde auto's aan de andere kant van de grens wegrijden.

Deze auto's volgen ons terwijl we over een weg rijden die parallel aan de grens loopt. Dan stoppen we, stappen uit en lopen het bos in in de richting van de grens. De belangrijkste uitwisseling van informatie vindt plaats in deze bossen op slechts enkele meters van de grens. Als we klaar zijn, zien we zaklampen flikkeren in de schemering, die ons naderen vanaf de weg, vermoedelijk de Duitse politie. We keren terug naar onze auto, vertrekken en splitsen ons later op.

Als ik vervolgens alleen verder ga naar een ander neutraal land, namelijk het Verenigd Koninkrijk, word ik bij de grens tegengehouden. De politie vertelt me dat de tegenhanger van de Amerikaanse minister van Binnenlandse Zaken, namelijk de minister van Binnenlandse Zaken, mij persoonlijk heeft laten tegengehouden. Ik ga akkoord om vrijwillig en op eigen kosten te vertrekken, maar vraag toestemming om te bellen. Die wordt verleend.

In aanwezigheid van de politie bel ik Michael, de leider van een geallieerde groep in dit land, leg de situatie uit en vraag hem me te ontmoeten op mijn geplande vertrekpunt. Ik bied hem aan om hem op mijn kosten mee te nemen naar mijn volgende bestemming. Hij stemt toe.

Na mijn telefoongesprek wordt de politieagent naar de volgende kamer geroepen. Als hij terugkomt, vertelt hij me dat ik niet meer mag bellen.

Als ik Michael de omvang van de bewaking uitleg, merk ik dat hij me niet gelooft. Hij legt me tactvol uit dat dit *zijn* land is, dat hij hier *vele jaren ervaring heeft* en dat hij daarom *weet wat de politie hier wel en niet doet!*

Ik begrijp dit volkomen. Maar ik moet hem ervan overtuigen dat deze situatie totaal anders is dan alles wat hij in het verleden heeft meegemaakt. Dus wijs ik drie mensen aan en vraag hem hun gezichten te onthouden, want hij zal ze weer zien. Hij is sceptisch, maar stemt toe.

Ik heb dit in de loop der jaren verschillende keren meegemaakt, vooral met politieke activisten en advocaten. *Regeringen passen andere regels op ons toe!*

In de daaropvolgende week identificeren wij tweeën zonder enige twijfel meer dan twintig surveillanceagenten en een half dozijn voertuigen.

We maken er zelfs een spelletje van.

We doen alsof we niet zien dat ze ons met een verrekijker in de gaten houden door het raam van een restaurant aan de overkant van de straat. Dan lopen we die herberg binnen, ik pleeg een verdacht telefoontje en we haasten ons een donker steegje in. We zien dat ze ons volgen en slagen erin ze kwijt te raken. Dan zoeken we een mooi droog plekje en kijken toe hoe ze urenlang in de regen rondrennen om ons te zoeken.

Soms pakken we het anders aan. Als ik een maar al te bekend gezicht zie op een treinperron, loop ik op en neer door de menigte en neem ik elk individu onder de loep alsof ik op zoek ben naar iemand. De meeste mensen denken waarschijnlijk dat ik een politieagent ben. Maar de surveillerende agent wordt nerveus.

We doen dit ongeveer een week lang in het ene stadje na het andere langs de grens. We zien steeds weer dezelfde gezichten en voertuigen.

Aan het einde van zijn aandeel hierin kijkt Michael me aan en roept uit: *Als ik thuiskom en mijn mensen vertel wat ik met mijn eigen ogen heb gezien, zullen ze me niet geloven!*

Mijn eigen werk is nog lang niet klaar.

Nadat ik de bewakingsteams heb uitgeput, trek ik me terug uit het grensgebied. Ze denken dat ik me terugtrek en zijn maar al te blij dat ze eindelijk wat verdiende rust krijgen! Ze zijn niet meer op hun hoede. Op dat moment sla ik toe!

Het lukt me om ongemerkt nog een neutraal land binnen te sluipen, namelijk België. Van daaruit doe ik nog een poging om het Verenigd Koninkrijk binnen te

komen. Maar ik faal. Ik word er weer uitgegooid, de tweede keer binnen een maand. Ik word gedwongen terug te keren naar België.

De politie daar weet duidelijk dat ik eraan kom. Dus ik verwacht bij aankomst gearresteerd te worden.

Het gesprek gaat dan ongeveer zo:

Politieagent: *Kom met ons mee.*

Ik: *Sta ik onder arrest?*

Politieagent: *Nee, ik wil gewoon weten wat je hier doet.*

Ik: *Ik hoor dat er hier prachtige kerken zijn. Ik ben gekomen om ze te bekijken.*

Politieagent: *We weten wie je bent.*

Ik: *Oké. Ik wacht gewoon op een koerier met informatie en geld. Ik plan helemaal geen activiteiten in uw land. Tenzij je erop staat, in dat geval kan ik één telefoontje plegen en dan komen er meteen hele ladingen activisten hierheen.*

Politieagent: *Nee, niet doen! Kijk, ik heb orders om uw bewegingen dagelijks te melden aan de nationale hoofdstad.*

Ik: *Weet jij een goedkope plek om te overnachten? Ik heb weinig geld.*

Politieagent: *Er is hier in de buurt een hotel. De eigenaar denkt net als jij. Ik heb hem altijd al willen ontmoeten, maar ik had nooit een excuus. Weet je wat, ik breng je erheen, stel je voor en leg de situatie uit. Ik denk dat hij je gratis onderdak geeft tot je vriend met het geld komt.*

Ik: *Klinkt goed!*

We doen dit. Het is wederzijds voordelig. Ik heb een fijne plek om te verblijven en hij kan me in de gaten houden. Hij bezoekt me elke dag. We drinken samen trappistenbier. Ik geef hem een update en we hebben een leuk gesprek. Hij brengt verslag uit aan de hoofdstad. Op een dag nodigt hij me uit om hem te vergezellen op een rit door het land en dat doe ik. Hij stopt onderweg bij elke kerk zodat ik die kan bekijken.

Deze politieagent maakt duidelijk dat hij niets om ons geeft. Maar hij *verafschuwt* onze tegenstander! Hij wil onze tegenstander GEEN FAVOR doen door zich met ons te bemoeien!

Eindelijk komt de dag dat ik kan melden dat ik een stoel heb geboekt op een vlucht die de volgende dag vertrekt vanaf de luchthaven van het buurland, namelijk Luxemburg.

Dan verrast hij me: *Ik heb een voorstel. Laat mij je erheen rijden! Op die manier kan ik aan mijn superieuren melden dat ik je persoonlijk op het vliegtuig heb gezet. En je bespaart reiskosten.*

Daar ben ik het graag mee eens.

Die avond geef ik mijn laatste geld uit aan een luxe maaltijd. Ik hoop dat hij zijn belofte houdt.

Hij houdt het. Ik keer terug naar de VS met 20 cent op zak. Ik gebruik het om een vriend te bellen om me op te halen. Ik blijf bij hem tot ik meer geld krijg voor het laatste deel van mijn reis naar huis.

Ondanks de intense inspanningen van de tegenstander voltooiën we het project met GEEN verliezen aan mensen of materiaal.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
April 2012

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation des Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da. Sie ist jetzt in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Identifizieren von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verurteilung haben nicht ausgereicht, das kann der gesamte Welt seinen heldenhaften Taten Adolf Hitler zu verdanken sein.

Alle Nationalsozialisten sind weniger arbeitslos, Völler- und Kampfschreier, sondern Schüler an Schulen im Kampf um die Erhaltung unserer rassen Völler.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des historischen Völler ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der raschste Gegenstand ist also dabei, das Volkstum - gegen alle rassen Völler (V) - zu bringen, seine Mittel und Erbschaft, Überwindung und Kampfschreier.

Ob "Völler" oder "Völler", ob in Wahrheit oder in Bräuterei, ob in Propaganda oder in Wahrheit, oder auf einem Schicksal, andere Art, jeder Nationalsozialist ist eine Pflicht!

Hilf Hitler
Gottfried Louch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2012 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly
Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gelieve uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooraf geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.movingthethreshold.com/truth.htm). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het bestand van WO II is een absoluut misprijzel van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaft. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kunnen...

 the NEW ORDER
Number 176 (100) Founded 1979 April 26, 2012 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture direction, and mis-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Louch

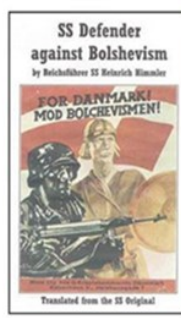
TROTZ VERBOT NICHT TOT!

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

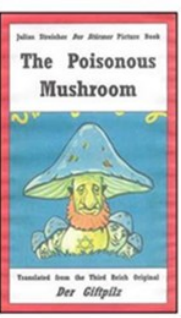
Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

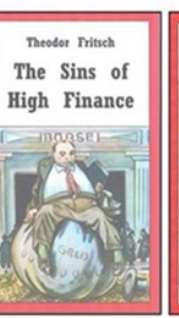
The Poisonous
Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler
in Italy
Hitler in ITALIEN
English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of
High Finance
Theodor Fritsch

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK
English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**